

PROLÓG

„Preboha, Anna, nemôžeš takto ďalej žiť! Veď sa na seba pozri. A to si hovoríš žena?“ Silvia sedela v Anninej kuchyni, lyžičkou neprítomne miešala dávno vychladnutú kávu a obzerala sa okolo seba.

V dreze sa kopili špinavé riady, po zemi sa povalovali neidentifikovateľné zvršky a podlaha si už nejakú chvíľu nepamätala dotyk vysávača.

Ani Anna nevyzerala najlepšie. Kruhy pod očami, prepadnutá tvár, kedysi krásne zlatisté vlasy nedbalo zviazané do chvosta a zvyšky laku na nechtoch sa posmešne vysmievali Anninej depresii.

„Tebe sa to vraví, Silvi. Teba manžel po toľkých rokoch nevymenil za mladší model. Ty si neprišla o prácu vo firme, ktorú si s ním vybudovala od nuly.“

Anna už nevládala plakať. Rezignovala. Jej život sa ocitol v troskách vo chvíli, keď jej manžel z ničoho nič oznámil, že sa chce rozviesť. Ťažký zásah priamo do srdca.

„Chápeš to? Lebo ja to stále nedokážem pochopiť. Peter má štyridsaťsedem rokov! Človek by v tomto veku očakával od muža nejakú zrelosť, ale nie, zjavne zažíva druhú pubertu! Narazí si nejakú mladú pipku a pri prvej príležitosti ju nabúcha!“

Anne sa od rozčúlenia začal prudko dvíhať hrudník a Silvia mrzuto sledovala, ako sa opäť začína oddávať sebatrýzneniu.

„A vieš, čo mi ten sviniar povedal? Že som sa viac zaujíkala o kuchyňu a o firmu ako oňho! Že je to aj moja chyba! Tak ja sa celé tie roky starám, aby mal priestor na prácu, aby bolo vždy navarené, upratané, aby boli deti naučené a vyumývané, aby všetko bolo tip-top, dokonca som si na krk uviazala aj jeho účtovníctvo, a toto mám za to! Kde je tu spravodlivosť? Čím som si to zaslúžila?“

Silvia nechala Annu, aby sa vyrozprávala, ale tentoraz si sľúbila, že naposledy. Ako jej najlepšia kamarátka mala tých litánií a horekovania akurát dosť. Počúvala to minimálne trikrát do týždňa už šesť mesiacov. Pol roka!

Spočiatku si myslela, že Anna potrebuje len vrbu, do ktorej sa môže vyplakať, ale časom pochopila, že ak nezasiahne, jej kamarátka spadne na dno a potom jej už ťažko niekto pomôže. Veď fajn, len kde je to dno... Zjavne ho ešte nedosiahla.

„Stop, Anna! Už dosť. Toto som už počula aspoň tisíckrát a čo si spravila? Nič. Vôbec nič. Len tu sedíš, lamentuješ a kašleš na seba. Áno, máš ranené srdce, no predovšetkým ego. Keď sa na to pozrieš z Petrovej strany, musíš uznať, že v niečom mal pravdu. Ako často ste mali sex? Ako často si sa vybodla na varenie a vyšli ste si spolu von, len vy dvaja? Ako ste spolu trávili čas, odkedy vám deti odišli z domu študovať na vysokú?“

Anna prudko zdvihla hlavu, lebo útok od najlepšej kamošky nečakala ani vo sne.

„Na čej strane si, Silvi? Chceš mi povedať, že všetkému som na vine ja? Nebodaj si hovorila s Petrom a ten ti úplne vymyl mozog? No skvelé, proste úžasné!“

Silvia prevrátila oči až navrch hlavy a dotkla sa Anninej ruky.

„Nie, nehovorila som s Petrom a ani som nemusela. No mám oči. Kedy si sa naposledy pozrela do zrkadla? Vieš, čo vidím ja? Len pozostatky z kedysi krásnej ženy, ktorá sa doslova vyžíva vo svojom nešťastí. Anna, som na tvojej strane, preto už nebudem ďalej pritakávať a pozeráť sa na to, ako sa tvoj život prepadá niekde do hlbokkej diery. Musíš sa vzchopiť, dievčatko. Život ide ďalej a ty si ešte len v polovici.“

Anna si utrela krokodíliu slzu, ktorá jej kvapla na nahé plece, a potiahla nosom, pričom vydala neženský zvuk. Bolo jej to jedno.

„A čo mám teda robiť? Nemám prácu, nemám pre koho žiť, som zavretá v tomto dome, kde mi všetko pripomína Petra a deti...“

„No a práve v tom je ten problém. Vidíš to zlou optikou. Vieš, ako sa hovorí – ak ti život dá citrón, daj si k nemu martini.“

To Annu zaujalo. Zdvihla hlavu a nevedomky si začala natáčať vlasy z chvosta na ukazovák. Nohou pritom poklepkávala po podlahe v nervóznom, rýchлом tempe. Klap-klap-klap. Silvia jej pristúpila nohu, aby ju zastavila, a povedala:

„Mám taký nápad. Po manželovi mi ostala chata v Rakúsku, v malom mestečku v Tirolsku, v tichej uličke

takmer bez susedov pri lese. Chodím tam málokedy, ani decká tam veľmi nechcú ísť. Veď vieš, dnešní mladí sú skôr do mesta ako na hory. Tak mi napadlo, že by si tam mohla stráviť nejaký čas len sama so sebou a dať sa dohromady.“

Anna od prekvapenia nemo otvorila ústa a trvalo jej dobrých desať sekúnd, kým sa zmohla na otázku: „A čo tam, preboha, budem robiť? Sama? Veď tam nikoho nepoznám!“

„O to ide. Budeš tam sama. V malej útulnej chate s lesom za chrbtom. Zmeniš prostredie, aby si od všetkého získala odstup. Veď prácu aj tak nemáš, a ako sama vravíš, nikomu chýbať nebudeš. Mne áno, ale ja to prežijem,“ usmievala sa Silvia popod nos.

Anna ostala ticho. Silvia netušila, čo si myslí, ale vedela, že ju musí rýchlo spracovať. Toto je asi posledná šanca, kým obe zošalejú.

„Vezmeš si so sebou poriadne topánky, teplé oblečenie a svoje milované husle. Tam tvoja hra nebude nikoho otravovať. Budeš chodiť na dlhé vychádzky, na nákupy, variť len pre seba a starať sa iba o seba. Lúštiť krížovky, pozeráť romantické filmy...“ zháčila sa, keď zbadala Annin vražedný výraz, ale kula železo za horúca. „No dobre, romantické filmy nie, ale čo tak detektívky, horory, dokumenty? Jednoducho budeš tráviť čas sama so sebou a učiť sa mať rada. Aha, priniesla som ti niečo na cestu,“ ukázala na objemnú tašku, ktorú dotrepala so sebou.

„Ty si to plánovala, že? Čo to je?“ Anna sa nedôverčivo pozrela smerom k taške.

„Áno, plánovala, aby si vedela. Tak ma zabi za to, že mi na tebe záleží. Sú to knihy. Čítať vieš, nie?“

Anna sa zdvihla a došuchtala sa k taške. Otvorila ju a letmo skenovala Silviin výber: Hayová, Tolle, Hicks... Prepánajána, čo si tá Silvia o mne vôbec myslí! Nikdy som nebola na ezoterické kecy, chodilo Anne po rozum, ale zahryzla si do jazyka a prezerala ďalej. Našťastie jej Silvia pribalila aj sexi romantiku a zopár historických románov.

„Toto neprečítam ani za rok.“

Silvia vedela, že má vyhrať: „Môžeš si ich nechať. Tak čo, pôjdeš? Aspoň na mesiac. Alebo na ako dlho chceš. Viem, že úspory máš, a nič ťa tu nedrží...“

„Dobre, dobre. Pôjdem,“ impulzívne sa rozhodla Anna. „Toto ešte oľutujem, ale momentálne nemám lepšie vyhliadky.“

„Neblázni! Čo môžeš stratiť? Budeš v prírode, zmeníš vzduch, pohyb v lese ti prospeje...“

„Silvi, zavri ústa, lebo si to rozmyslím,“ skočila jej do reči Anna.

Silvia zrazu nevedela, čo má povedať. Také rýchle víťazstvo nečakala. Pre istotu okamžite zmenila tému:

„Predstav si, Milana som pustila k vode.“

Anna si zamyslene podoprela bradu. Hoci Silvia oslávila štyridsiatku už pred tromi rokmi, na svoj vek vyzerala úžasne. Nemala problém nájsť si partnera, ale nebola prelietavá. Rozísť sa po takom krátkom románe pre ňu vôbec nebolo typické.

„Čo sa stalo?“

„Posteľná chémia nefungovala. Bol hrozne sebecký. Najprv sa postaral o seba a na mňa sa jednoducho vykašľal. Navyše mal malého vtáka,“ Silvia si ako zvyčajne nedávala servítku pred ústa.

„Aj s malým gašparkom sa dá hrať veľké divadlo,“ podotkla Anna.

„Hrať divadlo možno, ale s reálnou akciou je to už horšie.“

Anna vybuchla zdravým smiechom. „Páni, Silvi, ty si des. No mám ťa rada, ty opica.“